

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. V. De primâ paradisi clave.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

vita est. Patet ostium, licet ingredi. Pœnitebit, sed forsan nimum serò, pœnitentiam ditulisse. Paradisi claves jam in proparulo sunt, nemini negantur serio pœniti. Paradisus tribus omnino clavibus est referendus. Hæc illarum nomina sunt: Accusatio sui, Resignatio sui, Perseverans Tolerantia. De singulis pauca.

§. V. De primâ paradisi clave.

Prima, Accusatio sui. Latro paradisi civis, Nos quidem iuste, inquit, nam digna factis recipimus. Jobus non solâ patientiâ, sed sui accusatione quoque laudatissimus, Si abscondi, ait, quasi homo peccatum meum, & celavi in sinu meo iniquitatem meam. Pulcherrimè hac de re Gregorius, Videatur, inquit, vir iste culibet magnus in virtutibus suis, mihi certe sublimis apparet etiam in peccatis suis. Mirentur in eo qui volunt castitatis continentiam, mirentur integritatem justitiam, mirentur viscera pietatis: ego in eo non minus admiror confessionem humilissimam peccatorum, quam tot sublimium gesta virtutum. Scio enim quod per infirmitatis verecundiam perurumque gravioris est certaminis commissa peccata proderet, quam non admissa vitare: & unumquodque malam quamvis robustius vitaret, tamen humiliter proditur. Indicia vera confessionis sunt, si cum quisque se peccatorem dicit, id de se dicenti etiam alteri non contradicit. Scriptum est: Justus in principio accusator est sui. Quod si superbe defendimus, liquet, quia peccatores nos ex nobis sicte dicebamus. Vir de summo opere curandum est, ut mala que fecimus, & sponte fateamur, & hæc aliis arguentibus non negemus. Superbia quippe vitium est, ut quod de se fateri quisque quasi sua sponte dignatur, hoc sibi dici ab aliis dedignetur. Sed utilitissimum humane genis vitium est, audendo peccatum committere, commissum negando abscondere, convictum defendendo excusare. Si Adam humiliter se accusasset, à paradiso non exulasset; excusando culpam non delevit sed auxit. Quam raro auditur illud? Ego quidem iuste, nam digna factis recipio. Boni se ipsos, improbi non se reprehendant, sed alios. Peccatum peccato addit, qui culpam quam fecit, patrocinia defensionis adjungit.

A culpâ nostris omne malum nostrum oritur: sed hoc quotidianum diaboli vastramentum est, ut culpam causas modò male fortunæ, modò concitiorum naturæ, jam illis, jam istis hominibus adscribamus. Perquam rara vox auditur: Nos quidem iuste. Culpam omnes tegimus, nec admittimus nomen factorum rei. Jam quantæ excusationes in omni crimine? Imò & rationibus etiam propugnare malè facta conamur. Quid? quod virtutis nomen non raro vitis indamus? Nonnumquam, quod deterius, gloriamur etiam in rebus pessimis. Quod si quis verum crimen objiciat etiam palam factum, indignamur, & in iras confurgimus, & sæpe capulo manus propior quam confessioni. Non erubescimus aures, oculos, manus medicorum in erubescendis morbis: tantus nos amor vitæ tenet, & animi vulnera detegere reformidamus, aded nos æterna mors non terret. O quanti solo pudore malo perierunt æternum! poterant æternum vivere unâ confessione: pudor noxius retrahit. Pudorem nociturum exiit latro, delicta palam fassus, quò facilius veniam mereretur, nec delicta tantum, sed & pœnam illis debitam iuste se pati confessus. Hic suos quisque motes excutiat: num erroris suos fateatur an negat; damnet an defendat; vituperet an laudet; oderit an amet. Suimet accusationem in latrone reperiet; qui scelera sua damnare palam, laudare innocentiam Christi.

Rex Balac Israël hostis, omnibus contendit virtus, ut Balaam Magus Israël devotionibus & carnibus malediceret. At verò Deus Balaamo præcipiens est. Quid, obsecro, Deus suo populo timet ab execratione magi? Anastasius Nicænus eruditè hoc edisserens, Assidue, inquit, populus peccabat; idcirco pœne etiam

assidue puniebatur. Ne verò diceret originem punitio- nis esse imprecationem vatis, non permisit illum Deus malè im- malè imprecari. Stipendia peccati mors, & omnis comita- tus mortis. Nos igitur acculemus nos ipsos, & culpas nostras; ita prævertemus diabolum accusatorem fra- trum. Hæc prima & serè unica pœnitentiæ lex est: Ac- cufare seipsum.

Ruffinus Aquilensis memorat ad Pœmenem Ab- batem venisse qui rogaret, ea sibi verba interpretare- tur: Omnia munda mundis. Cui Pœmen: Qui dicti hujus notionem caperet, omni re creatâ inferiorem se crede- ret. Cui frater, Et quomodo, inquit, homicidâ me de- teriorem censeam? Cui denuo senex: Non occidisti alium? suam ipsius animam jugulasse nequius est. Nec- dum vim dicti cepit. Cui Pœmen denique, Hæc sola, inquit, justitia est hominis, ut seipsum reprehendar. Tunc enim justus est, cum sua peccata condemnat. In- de fuit qui diceret, Virutes aliquo diverfantur apud me; sola emanet sui accusatio. Hæc prima paradisi clavis est: Nos quidem iuste.

§. VI. De alterâ paradisi clave.

Alterâ, Resignatio sui in manus Dei ad præmium & ad supplicium. Domine, memento mei. Bernardus æstuante affectu, Vtrumque es mihi, ait, Domine Jesu, & speculum patiendi, & præmium patientis. Tu caput meum post victoriam coronas, sive quia pugnantem te spectro, sive quia ex- pectò non solum coronantem, sed & coronam. Trabe me post te, libenter te sequor, libentius fruor. Si sic bonus es Domine sequentibus te, qualis futurus es consequentibus? Illi ergo fida- mus toto pectore; quò major fiducia, hoc melior resignatio. Arnoldus Carnotensis ad eandem nos fida- ciam animans, Sit qui invocet, inquit, erit qui exaudiet; sit qui pœniteat, non deerit qui indulgeat. Dum halitus in nobis superest, pes etiam sit cum plenâ sui resignatione, uti certè latro divinis nutibus se totum tradidit. Quod Gregorius singulariter commendans, Nihil, inquit, in eo pœnis liberum, nisi cor & lingua remanserant. Inspirante Deo totum illis obtulit, quod in se liberum invenit. Ille qui ta- lis ad crucem venit ex culpâ, ecce qualis à cruce recedit ex gra- tiâ. Confitebatur Dominum, quem videbat secum humanâ in- firmitate morientem, quando negabant Apostoli eum, quem miracula viderant divinâ virtute facientem. Huic igitur Do- mino, quem inter tot negantes publicè confessus est re- gem, totum se tradidit.

Subinde lis suavissima inter amicos oritur: ille rem mutuam vult reddere, iste recusat accipere, cum affa- bili hoc dicto: Bonâ manu possidetur. Quidquid offerimus Deo, velut in Dei manu reponentes, id omne summâ securitate munimus: ab optimâ manu tenetur, quidquid Deo committitur. Promissum Christi est: Et non rapiet eas quisquam de manu meâ.

Non ignota vox dilecti est: Quid magis à te requiro, imit. Chri- quam ut te studeas mihi ex integro resignare? Quidquid præ- ter te ipsum das, nihil curo; quia non quero datum tuum, sed te. Offer te mihi, & da te totum pro Deo, & erit accepta oblatio. Si autem in teipso steteris, nec sponte te ad voluntatem meam obtuleris, non est plena oblatio, nec integra erit inter nos unio. Igitur omnia opera tua præcedere debet spontanea tui ipsius in manus Dei oblatio.

Homo divinæ voluntati ad nutum obsequens, & ve- ro nomine Resignatus ita semper & in rebus omnibus erit turbatissimis loqui solet: Si ita tibi visum, Domine, ita fiat. Si quid à te petam noxii, nega mihi. Tu nôsti quid in rem meam magis expediat; age mecum prout volue- ris. Da, quod vis, & quantum vis. In manu tuâ sum ut pila, huc illuc & quacumque placuerit, me mitte. Ho- notem tuum spectro, non meum; tibi vivere desidero, non mihi. En ego servus tuus ad omnia paratus. Neque nescio tuam pro me providentiam, mi Deus, dies no- stræque jugiter multo magis vigilare, quam meæ omnes

Israël
Rem. cap. 6.
vers. 2.
Apo. c. 12.
vers. 10.
Ruffin. Aq.
n. 131. apud
Rufveid.
Pelag. c. 15.
num. 3.
Tir. cap. 1.
vers. 15.
Bernardus
Luc. cap. 23.
vers. 42.
Bernard.
serm. 47. in
Cant. med.
mibi p. 922.
Arnold.
tract. 7. de
verbis Do-
mini.
Greg. lib. 18.
Moral. c. 25.
mibi p. 723.
Ioan. c. 10.
vers. 28.
imit. Chri-
stil. 4. c. 8.
n. 1. & 2.
Locutio
hominis
ad divinâ
voluntatem
resignati.

Tres cla-
ves quibus
paradisus re-
feratur:
1. Accusa-
tio sui.
2. Resigna-
tio sui.
3. Perseve-
rans toleran-
tia.
Ergo
pœnitenti-
am
effugiat.
Matt. 23.
vers. 35.
Luc. 11.
vers. 21.
Gregorius
Moral. 18.
c. 25.
Bernardus
serm. 47.
in Cant.
med.
mibi p. 922.
Arnoldus
tract. 7.
de verbis
Domini.
Gregorius
lib. 18.
Moral. c. 25.
mibi p. 723.
Ioannes
c. 10.
vers. 28.
imitatio
Christi
lib. 4.
c. 8.
n. 1. & 2.
Locutio
hominis
ad divinam
voluntatem
resignati.